

DE GOEDE URE

Dat was toch maar een gelukkig toeval zouden we zoo zeggen. Zacheüs is op een wilden vijgeboom geklommen, om Jezus te zien, en Jezus heeft ter zelfder tijd het voornemen opgevat, om in zijn huis te komen. Een gelukkige samenloop van omstandigheden.

Maar het is toch eigenlijk wel iets anders. Zacheüs wilde Jezus zien. Geen ijdele nieuwsgierigheid dreef hem, maar echte belangstelling. De nood zijner ziel drijft hem tot Jezus, bij Wien hij alleen redding kan vinden. Menschen, die enkel uit ijdele nieuwsgierigheid zich naar deze of die plaats begeven, menschen vooral, die rijk zijn en een zekere waardigheid hebben op te houden, klimmen gewoonlijk niet in een boom, om beter te kunnen zien. Dat doet alleen een Zacheüs, die zóó naar Jezus verlangt, die door den nood zijner ziel zóó krachtig naar Jezus toegedreven wordt, dat hij er zich niets meer van aantrekt, wat de menschen van hem zeggen.

Maar als Zacheüs uitgaat, om Jezus te zien, heeft er in zijn hart al een groot wonder plaats gevonden. Hij heeft zijn zonde en schuld leeren kennen. De Heilige Geest heeft hem ziende gemaakt. Dit is niet zijn eigen verdienste, daar heeft hij niets toe of af gedaan. Het wonder was er, het had in hem plaats, zonder dat hij wist hoe of vanwaar. En toen hij uitging om Jezus te zien, had de Heiland al lang naar hem gezien, al wist hij het ook niet.

En nu zegt Jezus: Haast u en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven.

Dit was maar geen toeval. Tusschen het uitgaan van Zacheüs, om Jezus te zien en de komst van den Heiland in zijn huis, is een onlosmakelijk verband. Het werk, reeds in het hart van Zacheüs begonnen, wordt nu voortgezet. Dat alleen is het. En daarom ook alleen zegt de Heiland, dat Hij heden in het huis van Zacheüs moet zijn. Niet, dat iemand Hem dwingen kon. Niet, dat Zacheüs, omdat hij nu toch was uitgegaan, het eigenlijk verdiend had, dat Jezus bij hem zijn intrek nam. Aan den kant van Zacheüs was er geen verdienste. Hij ontving enkel genade.

Maar de Heiland zet altijd het eens door Hem begonnen werk voort. Hij laat er niet van af. En dáárom moet Hij nu in het huis van Zacheüs zijn.

* * *

En zie nu, hoe Jezus het eenig goede oogenblik uitkiest. Heden. Niet gisteren, niet morgen, maar heden. Nu is het genadewerk in het hart van Zacheüs juist zóó ver gevorderd, dat de Heiland in zijn huis moet zijn. Nu is Zacheüs er toe bereid gemaakt, om Hem met blijdschap te ontvangen. En

En als Jezus aan die plaats kwam, opwaarts ziende zag Hij hem en zeide tot hem: Zacheüs, haast u en kom af: want Ik moet heden in uw huis blijven. Lucas 19 : 5.

van dat bereid-zijn heeft Zacheüs juist getuigenis afgelegd. Zie hem maar haastig vooruit loopen, om tijd te hebben voor zijn voornemen, in den wilden vijgeboom te klimmen. Zie hem maar ongevoelig voor de spottende opmerkingen van vrienden en bekenden. Zie hem straks maar blijde zijn woning openen voor den binnentrekkenden gast.

Jezus weet dat alles en daarom komt hij nu. Nu kan Zacheüs niet langer buiten Jezus, maar nu heeft hij ook niet langer buiten Jezus. De Heiland weet dat en komt ter rechter tijd op het juiste uur.

En zóó gaat het nog altijd. Eerst komt de kennis van zonde en ellende. De angst en de zielebenauwdheid. Niet steeds op dezelfde wijze komt het zondebewustzijn. Soms, in enkele gevallen, komt het plotseling, komt het met schrik en ontzetting, is het als de inslaande bliksem. Zeer vaak komt het langzaam en geleidelijk, is het langen tijd, bijna onmerkbaar, groeiend. Het kan reeds zijn in een kinderhart; het kan komen op lateren leeftijd. Maar het komt in ieder, tot wien de Heiland in wil komen. En dan drijft het ons uit tot Jezus. Dat gaat niet zonder verzet van onze zijde. Wij willen niet. Wij probeeren het misschien op duizend manieren. Wij willen ons zelf blijven. Wij willen onze verlossing verdienen. Wij willen tenminste eerst de genade des Heeren waardig worden.

Maar dat alles baat niets. En eindelijk moeten we naar Jezus. We willen Jezus zien. Niets houdt ons meer terug. Geen valsche schaamte, geen vrees voor bespotting, geen angst voor het verlies van vriendschap en ouderliefde.

En zie, eerst dan komt de Heiland. O, Hij was er wel eerder, Hij zag ons wel, Hij werkte wel in ons met Zijn Geest. Maar wij wisten het niet, wij gingen nog niet tot Hem uit, wij bleven nog van verre staan.

Maar nu, nu komt de Heiland. Nu is het Zijn tijd.

O, als we nu maar niet moedeloos worden, als we Jezus niet dadelijk zien. Laat ons doen als Zacheüs. Hij maakte van de gelegenheid gebruik. Hij klom op een wilden vijgeboom. En zoo kunnen en moeten ook wij van de middelen, die ons ten dienste staan, gebruik maken. Willen wij Jezus zien? Och, laten wij dan toch Zijn Woord onderzoeken. Willen wij Jezus zien? Laten wij dan gaan naar de plaats, waar Zijn volk vergadert. Dan zien wij Jezus. Hij komt, omdat Hij weet, dat het nu Zijn oogenblik is. Hij komt, omdat Hij weet, dat we Hem nu niet langer kunnen missen. En ook wij hooren Zijn stem: Ik moet heden in uw huis blijven.

K.

WIJ EN HET MODERNE LEVEN

Is het toeval, dat wij nu leven?

Er wordt veel kwaads verteld van den tijd, waarin wij leven. Vooral door ouderen.

Nu is dit altijd wel zóó geweest, dat veel menschen, als ze op jaren gekomen zijn, hun eigen jeugdtijd vermooid zien; het verkeerde van zichzelf uit dien tijd vergeten, en meenen dat het tegenwoordige slechter is dan het verleden.

Toch, wie niet al te oppervlakkig leeft, ook onder de jongeren, zal moeilijk kunnen ontkomen aan de erkenning, dat het tegenwoordig een ernstige tijd is.

Een ernstige tijd vooral voor de vrouw.

En als vanzelf dringt zich aan ons, vrouwen, de vraag op: hoe moet mijn verhouding zijn tegenover de meeningen, die nu heerschend zijn; tegenover de gewoonten, die meisjes van mijn kennis, of die jonge vrouwen, waarvan ik wel las, zich hebben eigen gemaakt? Kan ik, als christenmeisje, deel hebben aan 't moderne leven? Indien ja, in hoeverre. Of moet ik, beoordeelend, immer veroordeelen?

Wanneer God mij vergunt, ook dezen jaargang weer iedere maand voor u te schrijven, zou ik gaarne enkele van deze vragen met u bespreken.

't Is mijn voornemen, daarbij zooveel mogelijk eenzijdigheid te vermijden.

Voor ik echter over onzen tijd in 't algemeen enkele dingen zeg, daarbij nadruk leggend op het feit, dat het God is, die ons juist in dezen tijd in 't leven plaatste, heb ik aan allen een verzoek.

Wanneer gij vragen of moeilijkheden hebt, die ge graag in deze rubriek behandeld zoudt zien, wilt ge 't mij dan schrijven? En mij iets van uw leven vertellen? Ge doet daarmee wellicht Uzeiven, maar in ieder geval mij een dienst.

Wilt ge weten wat in 't kort mijn indruk is van den tijd, waarin wij leven? Deze: dat ze ons vrouwen, veel vrijheid geeft, maar ook groote verantwoordelijkheid oplegt.

Er zijn naturen voor wie deze vrijheid geen begerd goed is. Toen Mej. Kuiper eens sprak over den goeden ouden en den goeden nieuwen tijd kwam een jong meisje er tegen op, dat de spreekster den nieuwen tijd goed had genoemd. Zij zag enkel schaduw. Vroeger, zoo was ongeveer haar betoog, kon een jong meisje rustig thuis blijven, vond ze daar haar werk en was ze daar veilig. Nu wordt ze, als ze volwassen is, 't volle leven ingeduwd, of ze wil of niet, en moet ze maar zien dat ze haar brood verdient; moet ze ook maar zien, wat ze met haar leven doet.

Voor zulk een redeneering is iets te zeggen. Zelfs Henriëtte Roland-Holst roept het uit: „Het was zoo veilig in de warme kluis!”

Een zeer groot gedeelte van de jongere vrouwen

voelt echter wel voor de meerdere vrijheid, die haar gegund wordt, en maakt er gaarne gebruik van.

Ja, veilig was 't wel in de warme kluis, maar ook bedompt soms, bekrompen en erg onvrij. Dan is het tegenwoordige leven anders! Niet in alles afhankelijk van vader en moeder, maar zelf geld verdienen en 't voor zichzelf en naar eigen lust uitgeven! Dat is nog eerst leven!

Van de verantwoordelijkheid trekken ze zich weinig aan.

Trouwens, dit is karakteristiek voor onzen tijd; dat men wel de vrijheid wil, en wel de voordeelen, maar dat men geen besef heeft van de verantwoordelijkheid, die deze beide meebrengen. Dit is niet specifiek vrouwelijk, onder de mannen is het niet beter. Men moet maar eens de klachten hooren over lijn-trekken, slecht werk afleveren en dergelijke.

Maar omdat ik over en voor meisjes schrijf, bepaal ik me tot de vrouwelijke arbeidsters. En dan ligt ons nog versch in 't geheugen het massa-ontslag bij de Spoorwegen. En ook lazen velen van u zeker wel eens 't oordeel, dat door patroons geveld werd over vrouwelijk personeel.

Gelukkig, er zijn uitzonderingen. Maar als regel is er in onzen tijd weinig vreugde aan den arbeid en veel lust in vermaak.

Nu heeft het God behaagd ons in dezen tijd te doen geboren worden. Hij heeft ons een taak opgelegd.

Misschien hebt ge voor uzelf ook wel een taak verkozen. En hebt ge daarbij gelet op niet al te moeilijk werk, een ruime verdienste, veel vrijen tijd.

Maar hebt ge er wel eens over gedacht, of ge er daarmee nu af zijt? Of ge nu ook de taak, die God voor u bestelde, verricht? Of ge dit doet naar Zijn wil?

Het is geen toeval, dat ge nu leeft. Ieder christenmeisje zal dit met mij eens zijn. Maar juist omdat het geen toeval is, moet ge trachten uw tijd te verstaan. Moet ge probeeren te begrijpen, wat daarin uw werk is.

Daarbij zijn er regels die voor allen gelden, al is het werk zelf zeer verschillend. Het zit 'm niet in 't werk op zich zelf. Christenmeisjes en zij, die moderne vrouwen willen zijn, verrichten soms naast elkaar denzelfden arbeid. Wellicht oogenschijnlijk op dezelfde manier. En met hetzelfde resultaat.

Toch moet er, als 't goed is, onderscheid wezen in gedrag en levensopenbaring. Omdat het eigenlijke leven van het christenmeisje niet in het moderne leven ontspringt en dus ook niet daarin z'n rust vinden kan.

J. M. W.—W.

SCHOOLKINDJE

Zóó zit het in de school. Zóó kennen wij het kindje: grifje in de hand, de knuistjes tegen elkaar geknepen vol innig gespannen genot.

Hoe komt uit het wegdoezelende figuurtje lichtend naar den voorgrond het zoo intens levende kopje en de bezige handjes. Hoeveel latente actie verbergt de spanning van de dikke armpjes en de mollige vingertjes, de wètende lichtende oogballen, beidend het commando van „De Juffrouw”.

En terwijl heel het strak-gespannen wezentje zegt: „Laat we maar beginnen, ik kàn 't al”, wachten de bewonderende oogjes, drinkt het gulzig-open mondje de opdracht met de verklaring die „de jui” wel zoo goed zal zijn te geven.

Er zijn moeders, die maar niet begrijpen, niet gelooven haast, dat haar kleine jongen toch zóóveel houdt van de onderwijzeres, en jaloersch-wantrouwend, vragen zij zich af, hoe kan mijn kind, dat alles is voor mij, voor wie ik toch ook het al, de heele

wereld uitmaken moest, nog zooveel liefde overhouden voor een ander, een vreemde. Komt die juffrouw er wel eerlijk aan?

— Als de moeder haar kindje zóó ziet, dan weet ze: het is alles anders, een andere liefde dan die zij erlangt van haar kind. Wat zij ontvangt is zachter, liever, teerder. Ze zou 't om de adoratie voor de juf, niet willen ruilen. Maar wat de onderwijzeres ontvangt, is verhevener: het heiligste en hoogste, het is wat de groei is in het jonge wezen.

Maar voor hoe kort!

Voor de moeder blijft het kind — k i n d. Eéns gaf het haar den schat van zijn kinderliefde, en die behoudt zij (voor altijd) — maar wat het kind geeft aan zijn juf, ze ziet het groeien, onder haar handen Aldra ontgroeit het haar — en — ze heeft haar lieve last over te dragen in andere handen weer. Maar 't wordt haar als uit de ziel gescheurd.

CONSTANCE.